

BİNBİR ROMAN

Gilt :1 - Sayı : 10 - 25 Kuruş

21 - Temmuz - Çarşamba - 1948

KRİSSİ GİLDAYI
BÖYLE KARŞISIN-
DA BULACAĞINI
HIÇ BEKLEMEDİ-
Ğİ VE ORAYA
BELMEK İÇİN EV-
DEN KACMIŞ OL-
DUĞUNU DÜŞÜ-
NEREK ONU SE-
VİNCE KARŞI-
LAMİYOR.

GILDA SEN DELİMİSİN ANNEN MERAK EDER.
BİLİRSİNKİ ANNEM BENİM İÇİN
MERAK EDER. GELİR GELMEZ
ONA TELEFON ETTİM.

10/19

GILDA BU BİR YALAN.

BENİ GÖRDÜĞÜNE MEMNUN
OLDUĞUNU SÖYLEMEN BİR
YALAN HA ?

KAYIR
BÖYLE DE-
GİL!

SEN SEN BENİ YANINA ALACAGINI
VAAD ETMEYİŞTİDİN. BEN SAYFIYE-
DE SIKINTIDAN ÇATLIYORUM.
PIYANODA YOKTU.

FRED YAK-
LASTI. FAKAT ASABINA
GÜÇLÜKLE HAKİM OLUYOR.

PIYANO BURADA DA YOK.

YANILIYORSUNUZ, ENİSTE-
BEY. NEYOKTAKİ PİYANOHU
BURAYA GETİRTTİN. ANNEM ONU
BİR MAĞAZAYA BIRAKMIŞTI...

ÂLÂ GALİBA SEN BURAYA HÜKMETMEĞE
GELDİN. FAKAT YANILIYORSUN GILDA. BUR-
SI BENDEN SORULUR VE BURADA BENİM
İSTEDİĞİM OLUR.

FRED KAPİYİ VURA-
RAK DIŞARI FIRLAR. EVE GİR-
DİĞİNE GİRECEĞİNE PİŞMANDIR. KRİSSİ
BİR KOLTUĞA YİĞİLİR. GILDA YANINA DİZ ÇÖKER.

FRED ÇOCUĞA NEDEN
BÖYLE MUAMELE EDİYORSUN?

BU KADAR FENA ERKEKLE NASIL EVLEN-
DİN SASIYORUM. BİR KERE ÇİRKİN. FENA
RUHLU. AYNI ZAMANDA MÜZİKTE
ANLAMIYOR.

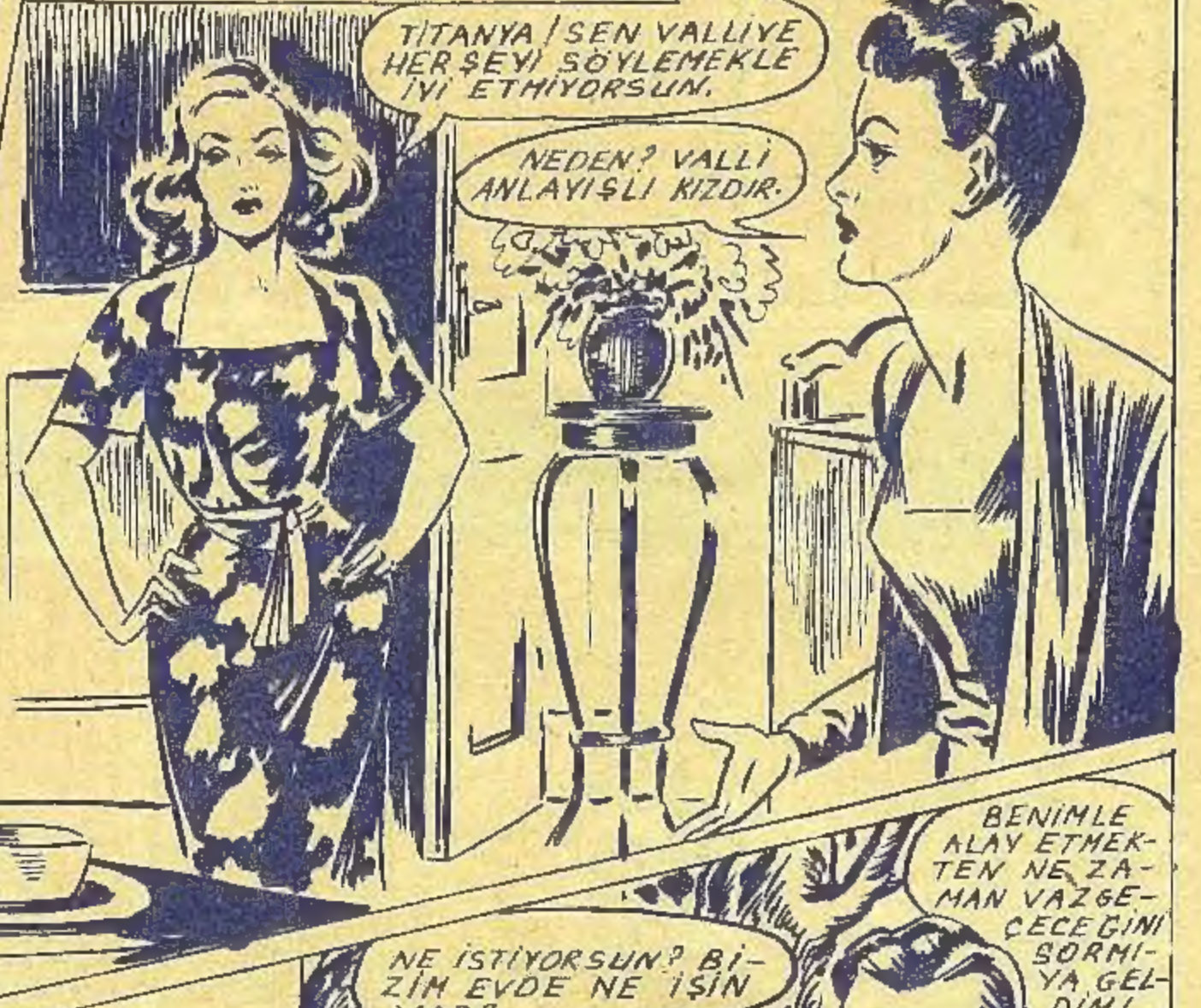
GILDA SEN
ÇİLDİRDİNİMİ?

VALLİ DİLİNİN UÇUNA KADAR GELEN ŞEYLERİ SÖYLEMEK İÇİN KENDİNİ DIŞARI ATMAKTAN BAŞKA ÇARE BULAMADI.

BANA MÜSAADE ETDE
GİDDA İÇİN BİRAZ DAHA
SÜT GETİREYİM.

ARALIK KAPIDAN İÇERDE KONUSULANLARI DİNLEMİŞ OLAN MARSELLA İÇERİ GİRMİŞTİR.

TITANYA / SEN VALLİYE
HER ŞEYİ SÖYLEMEKLE
İYİ ETHİYORSUN.

NEDEN? VALLİ
ANLAYIŞLI KIZDIR.

OOO! ONA RÜPHEMİ VAR? HEM PEK ANLAYIŞLI,
HEMDE KOCANA ZİYADESİYLE HAYRANDIR.
SENİN SİKAYETLERİN ONUN UMURUNDAMI?
HAH, GİDDA GELİYOR İSTE! BEN VALLİ GİBİ
HAYRANI DEĞİLİM. KOCANLA BARİŞMANIZ İÇİN
SİZİ YALNIZ BIRAKMALIYIM.

TAM MARSELLA
BAHÇEYE ÇIKAR-
KEN, ORADA
BEKLİYEN GLO-
KO, KIZIN KO-
LUNDAN TUT-
TU.

NE İSTİYORSUN? Bİ-
ZİM EVDE NE İŞİN
VAR?

BENİMLE
ALAY ETMEK-
TEN NE ZAM-
AN VAZGE-
CEĞİNİ
SORMI-
YA GEL-
DİM!

MARSELLA DI-
ŞARI ÇIKINCA,
GİDDA İÇERİ
GİRDİ.

MARSELLANIN GÖZLERİNDE
SEYTANI BİR IŞIK PARLADI, VE SE-
SİNİ YÜKSELTEREK BAĞIRDI.

GÖRÜLÜZ. ŞİMDİ ONUNLA
MUHAKKAK GÖRÜŞMELİYİM

ONU GÖREMES-
SİN! EVİMİZİN
SUKUNETİNİ BOZ-
MA! GİT BURADAN
DIYORUM SANA!

PİSMAN OLDUM GLOKO!
SENİ SEVEYİCEĞİNİ
ANLADIM.

GEÇ KALDIN ANA!
ARTIK BENİM SÖZ-
LÜMSÜN. GEL AB-
LANLA KONUŞA-
CAKLARIM VAR.

HAYIR! ABLAMI
GÖREMESSİN.
SENİN ONA
SÖYLEYECEĞİN
NE VARMIS?
O SANA HE-
TELİK BİLE
VERMEZ.

MARSELLA
BİRDENBİRE
PLANINI TAT-
BIKA GEÇEREK
BAĞIRMIYA BAŞ-
LADI.

ARKASINDA VAR

Ölüm Yokuşu

Nakleden:
A. B. Cangil

Fels Çörç kasabasının biricik sinemasının operatörü, yine Morinle bahçede sohbet ediyordu.

Morin, kasabanın en güzel kızıydı. Peşindeki delikanlılar, dördü, beşi buluyordu ama, içlerinde en hoşuna gideni Hank'tı. Hank, kasaba sinemasının film makinesini işletirdi. Sinemadan aldığı aylıktan başka geliri yoktu. Halbuki Morin'in babasıyla anası, bir kızı mesut edebilecek insanın muhakkak paralı olması gerektiği kanaatindeydiler. Bu bakımdan genç kızın bir gün Hank'a varabilmek ümidi, hayli hafif görünüyordu.

Böyle olmasına rağmen, yine arkadaşlıklarını devam ettiriyorlardı. Morin'in babası, delikanlıyı pek hoş gözle görmemekle beraber, sesini de çıkarıyor değildi...

Şimdi bahçedeki sezlona oturmuş gazetesini okuyordu. Birden ayağa kalkıp kızıyla Hank'ın yanına geldi. Delikanlıya:

— Hank!, dedi, Bundan sonra otomobille şehre gittiğiniz zamanlar, dikkat et de Morin, arabayı fazla hızlı sürmesin!. Ölüm Yokuşunda yine hayalet meydana çıkmış ve otomobilin biri uçuruma uçmuş...

İki genç, apaçık güldüler. Delikanlı, bu devirde hayaletlere inanmanın artık gülünç bir şey olacağı kanatindeydi. Morin de onu tasdik eder göründü.

Bir müddet daha sohbet ettikten sonra ayrıldılar.

O akşam genç kızın aklını hep bu hayalet kurcaladı, durdu. İki senedir, Fels Çörç kasabasını şehre bağlayan sarp şosenin, keskin virajlı ve inişli yerine ölüm yokuşu denmeğe başlanmıştı. Rivayete göre, bilhassa mehtapsız ve karlık havalarla gece yolculuğu yapan otomobillerin önlerine bir ölüm hayaleti çıkıyormuş... Otomobil sürenler o kadar korkuyorlarmış ki puslayı şaşırıp uçuruma uçarak param parça oluyormuş... Morin, ayık kafalı bir Amerikan kızıydı. Şimdiye kadar okuduğu ve öğrendiği ne varsa, hepsi, dünyada hayalet veya hortlak bulunmadığını gösteriyordu. Çoğu defalar bu çeşit hayaletlerin altından basbayağı canlı insanlar çıktığını da bilirdi. Acaba şu Ölüm Yokuşundaki hayaletle biraz meşgul olsa mıydı? Sahi fena olmazdı bu iş! İster misin bir de hortlağın sırrını meydana çıkarsın da tutup bu olmuş vakayı bir röportaj halinde New York gazetelerinden birine yazsın? Böyle bir yazıya en aşağı 2500 dolar verildiğini duymuştu... Bu parayı alınca artık Hank'la evlenmesi de bir mesele olmaktan çıkardı... Düşündükçe daha ziyade akli yatıyordu.

Ve saat on bir sularında uykuya daldığı vakit Ölüm Yokuşunun sırrını çözmeğe katıyen karar vermişti.

Ertesi günü akşam üstü Morin, kız arkadaşlarından birine giderek 20 dolar ödünç aldı. Ondan sonra kasabada kira ile otomobil veren tek dükkana uğrayıp iki kişilik ufak bir spor arabası kiraladı. Eve dönünce, babasının, çekmece gözünde ne zamandır duran eski, toplu tabancasını çıkarıp bir güzel doldurdu. Bir ara, bu işe yalnız başına girmenin tehlikeli olabileceğini hesaphyarak Hank'ın çalıştığı sinemaya gitti. Hank, o gece için mezundu ve sinemayı, çırağı oynatacaktı.

Morin, bu sergüzeşte yalnız başına girmekten gayri çare kalmadığını görüyordu. Öyle, yılacak, korkacak soyundan bir kız değildi. Plânını kimseye aqmadan tek başına

otomobili sürerek şehir şosesinde hızla yol almağa başladı. Fakat, çıplak sahra bitip de şose, kesif bir ormana daldığı vakit, Morin'in içine bir ürperti gelmedi de değil... Hattâ bir an otomobili durdurup bir sigara yakarak kafasını toparlamağa çalıştı. Şimdi yola devam mı daha doğru olacaktı, yoksa geri dönerse mi daha akıllılık sayılırdı? Tek başına bir genç kızın gece yarısı, Allahın dağında ve üstelik hayaletler çıktığı söylenen tehlikeli bir yokuşta ne aradığına herkes hayret ederdi doğrusu...

Makat Morin, sigarasını bitirince tekrar yoluna devam karar vermiş bulunuyordu. Arabanın hızını azaltmıştı. Saatte 20 kilometreden fazla gidiyor değildi. Esasen Ölüm Yokuşunun hayalet çıktığı söylenen en keskin virajına da yaklaştığı için ayağını frenlerden ayırmıyor ve gayet ihtiyatlı gidiyordu. Tam, virajın yirmi metre ileride olduğunu belirten işaretlere geldiği zaman dikkatini daha ziyade arttırdı. Yolun sağında sarp kayalık yarlar, solunda da dimdik inen müthiş uçurum vardı.

Genç kız bu anda ileriye bakmaya niyetlenmişti ki birdenbire kanının sanki damarlarında donakaldığını hissederek gibi oldu...

İleride, tam keskin virajda yarlar boyunca yükselen kefenli bir iskelet hayaleti kendisine doğru ucuyor, gene kemiğini açıp oynatarak işaret ediyor gibiydi. Morin, kısa bir müddet gözlerini bu müthiş hayalden ayıramadı ve otomobilin idaresini âdeta unutarak dehşet içinde haykırdı. Tekrar kendini toparlayıp da direksiyone asıldığı vakit ise artık iş isten geçmiş, araba yoldan çıkıp uçuruma gitmeğe koyulmuştu. Genç kız, tam araba yuvarlanacağı sırada kapıyı açıp kendini dışarıya atmıştı. Saniye bile sürmiyen bir zaman içinde otomobilin uçuşu kenarında bir müddet terazilendiğini ve sonra birdenbire yıkılarak oraya buraya çarpa çarpa indiğini duydu.

Otomobil uçuşundan düşerken birtakım ağaç dalları kırmış çatırdıları ta yukarıya kadar aksetmişti. Fakat nihayet gürültünün kesilmesi ve ortalığa müthiş bir ölüm sükûneti hâkim oluşu arabanın bir yere çarpıp durduğunu belli etti.

Genç kız, bu esnada, kayalıklarda hayaletin hâlâ kefenleri uçuşa uçuşa sallandığını görüyordu. Fakat sonra, birdenbire ve sanki esrarengiz bir el tarafından silinip yok

Morin, bir an için damarlarında bütün kanının donduğunu hissederek gibi oldu.

Kayalık yarların önünde müthiş bir kefenli iskelet hayaleti sallanıp duruyordu.

edilmiş gibi iskeletin kayboluverdiğini gördü. Bu hal hem Morin'in tuhafına gitti hem de içinde müthiş bir şüphe uyandırdı. O zaman, belinde asılı mahfazayı açarak tabancayı çekip emniyet tetiğini kaldırarak işaret ediyor gibiydi. Morin'in, kit ise artı iş isten geçmiş, araba da hayaletin hâlâ kefenleri uçuşu gini gördü. Bu hal hem Morin'in tuhafına gitti. Yalnız olsa iyi, bir ağaca çarparak parçalanıp durmuş olan otomobil içinde bir gölge, bir şeyler yapıyordu.

Genç kız elindeki lambanın hüzbilin efnerleri belirdi. Morin:

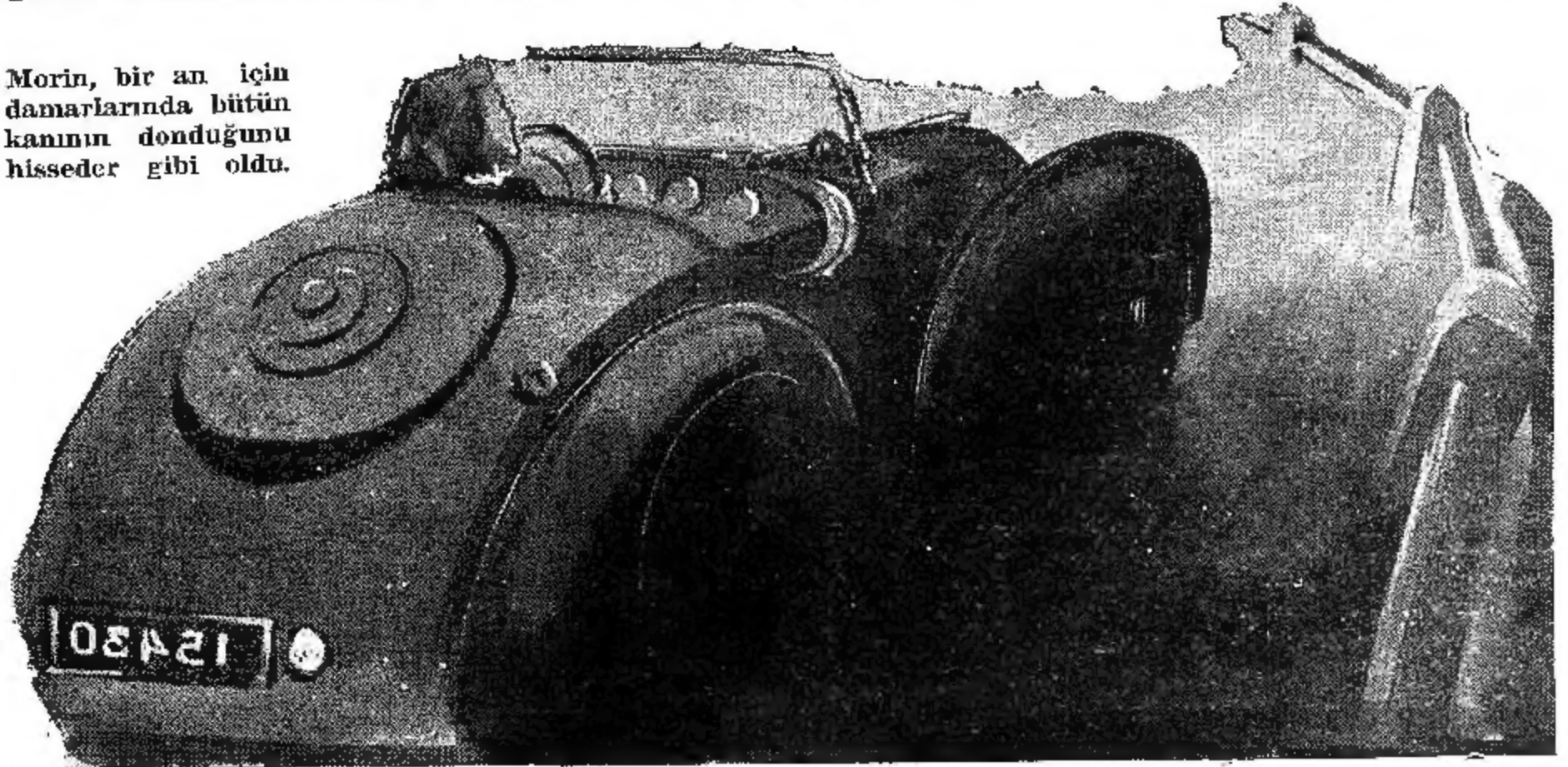
çinden çıkan iki adam vaziyeti anmobile binip Fels Çörç'e döndüler.

Bu hâdiseden sonra Morin, ne di.

İçinde garip bir his vardı. Müthiş bir hâdiseye ile karşılaşacağını

sanki ona önceden haber veren bir his... Fakat bunun ne olabileceğini bilemiyordu. Gayri ihtiyarı başını, uçuşunun kenarından aşağıya eğmiş, otomobilin peşinden bakmak istiyordu. Aynı saniyede, aşağıda, otomobilin yanında bir ışık görür gibi oldu. Yalnız o olsa iyi, bir ağaca çarparak parçalanıp durmuş olan otomobil içinde bir gölge, bir şeyler yapıyordu.

(Arkası 13 üncü sayfada)

Ölüm

TINARHANESİ

Yazan: Edvard Bröcker

Çevirenler: İ. ve T. Karamahmut

Ohalde Erik, sütçü filân da de-
ğildi ve sütçülüğü, sadece has-
taneye girip çıkmak için bir
vesile diye kullanıyordu. Peki, has-
taneye neden girip çıkıyordu? Sakın
haydutların suç ortağı meselâ But-
ler'in adamı olmasın? Öyle ya akıllı
halde oraya buraya gizli gizli girip
çıkmasına lüzum mu kalırdı?

Muavin Smit, bu düşüncelerle ve
tertibat almakla gününü geçirdi.

İlk anlardaki hâdiselerle sinirle-
ri bozulan hastane başhekimli dok-
tor Pakman, bu sefer büsbütün or-
tadan kaybolmuşa benzeyordu. Smit,
bu hususta doktor Rusel ile bir ko-
nuşma yapmış ve ondan, Pakman'ın
evine kapanarak kendini tamamen
istirahate çektiğini öğrenmişti. Mu-
avin Smit:

— Ne yapalım? Benim kadar
dayanıklı değilmiş!.. diyordu.

Rusel de şöyle demişti:

— Hakikaten bizim hoca son za-
manlarda pek değişti. Âdeta bizler-
le karşılaşmak istemiyor. Son gün-
lerde ben bile kondisini göremez
oldum.

— E peki Mıs Sofham iyileşmiş
mi bari?

— Daha henüz pek iyileşeme-
miş... İşe yarından başlayacağını
demin telefonda söylüyordu. Aman
gelsin.. ben, tek başıma işin altın-
dan kalkmam.

Muavin Smit, içinden söylendi:

— Demek vaziyetli, bizim sandı-
ğımız kadar tehlikeli değilmiş...

— Yine ne var Kritley?

— Affedersiniz şef, size, işinize
yarıyacak bir haber getirdim.

— Söyle bakalım!

— Siz bize, elinde sifon şişeleri
bulunarak hastaneye girmeğe ça-
ğan kim olursa hemen yakalama-
mızı söylemişsiniz ya?

— Eyy! Yakaladınız mı?

— Hayır şef!

Smit, çılgın gibi haykırdı:

— Bir de sükunetle hayır di-
yorsun! Neden verdiğim emri din-
lemediniz?

— Kimseyi göremedik ki yakalı-
yalım.

— Allah belâni versin!.. Öyleyse
ne diye geldin?

— Efendim hemen kızmasanı-
za, Yakalayacak kimseyi göremedik
ama, tahta bir sandık bulduk. Zan-
nımcı içinde ismarlanan o nesne-
ler var.

— Kim getirmiş?

— Bilemiyoruz şef... Kimseyi
görmedik.

— Canım bu mübarek kendi ken-
dine yürüyüp gelmedi ya!

— Belki de getiren adam, san-
dığı istediği kimselere vermeden
kaçmak zorunda kalmıştır.

— Peki nerede bu sandık şimdi?

— Aşağıda, isterseniz getireyim!

— Hâlâ da soruyorsun be Krit-
ley!

Biraz sonra sandığı getirmişler-
di. Polisler çekilip gidince Smit,
sandığa yanarak açmağa uğraş-
tıysa da bir hayli ter döktüğü hal-
de muvaffak olamadı. Cebinden çı-
kardığı sustalı çakı ile bir müddet
daha olanca kuvvetini sarfettikten
sonra nihayet açabildi.

Kapağı kaldırıncaya, gözüne ilk i-
lişen şey, bir yığın saman oldu. Fa-
kat samanları az buçuk eğelince
altında birtakım sifon şişeleri belir-
mekte gecikmedi. Bunlar, İngiltere-
de hemen her evde bulunan, viskiye

soda fışkırtmağa mahsus, ağız hu-
susî kapaklı sifon şişeleriydi. Smit,
sandıkta, umduğu şeyleri bulunca
âdeta sevindi:

— Bravo Mister Ferguson! Doğ-
rusu pek mükemmel ambalaj edil-
miş!.. diye söylendi.

Ama aklında bir sual sivrilmiyor
değildi: «Bu sifon şişelerinde sahi-
den soda mı vardı?» Eğer öyle çı-
karsa, tınarhanede müthiş bir viski
meraklısı bulunuyor demektir.

Elini sandığa daldırıp soda si-
fonlarından birini çıkardı. Ağzında-
ki mekanizmaya basınca içinden
fışkıran su, hemen buhar olup ha-
vada uçuverdi. «Ha!.. diye düşündü.
Soda bu kadar uçucu değildir. Bun-
ların içinde başka bir şey var!..» Bir
daha bastı. Bir daha fışkırttı. Bir
daha, bir daha... Ve odaya acayip
bir koku yayıldığını hissetti. Aynı
anda da şişeyi elinden bırakmaya

Şişedeki suyu birkaç defa fışkırtın-
ca odaya garip bir koku yayıldı.

mecbur olup elini, alına götürdü.
Başında bir dönme ve ağrı meydana
gelmiş, âdeta alıktıymıştı.

Şişeyi bir kimyagere götürüp i-
çindeki tahlil ettirmenin gayet lü-
zumlu olduğuna aklı eriyordu. Fa-
kat içinde hissetmekte olduğu ga-
riplik de gittikçe şiddetini arttır-
maktaydı:

— Hay Allah! kahretsin!.. Bana
ne oluyor böyle?

Kendini toplamaya çağırıyor, mu-
vaffak olamıyordu. el yordamıyla
ve sanki karanlıkta yürüyormuş gi-
bi zorlukla karyolasını bularak
kendini atıp uzandı. Vücudunu, an-
lıyamadığı bir uyku ihtiyacı sarmış,
bütün gayretiyle direnmeğe çabala-
dığı halde göz kapaklarının ağır-
laşmasına karşı koyamaz olmuştur.
Başı, bütün ağırlığıyla yastığa çok-
tū ve uykudan ziyade baygınlığa
benzer bir hal içinde, öyle hareket-
siz kalakaldı.

Muavin, uyandığı zaman, üstün-
deki sersemliğin, nakavt olmuş bir
boksörünkünden farkı yok olduğunu
kendini kendine itiraf zorunda kaldı.
Baygınlığının ne kadar devam etmiş
olduğunu bilemiyordu. Yatmadan
evvelki hâdiseleri zorlukla hatırla-
maya çabaladığı zaman aklına sifon
şişeleriyle sandık geldi. Fakat ma-
saya bakmasıyla, bütün halsizliğine

İyi kolaçan edeceğinizi yerde, buraya
uzanmış, horul horul uyuyorsunuz.
Üstelik kapınız da ardına kadar a-
çık. İçeri girince kakkaha ile gül-
mekten kendinizi alamadım. Sonra
masanın üstündeki sandıkla şişele-
ri gördüm. Belki içlerinde tehlikeli
bir şeyler vardır da size zarar verir
diye, hemen onları alıp kaldırdım.
Bu hareketimden ötürü bana kıyma-
yacağınızı umarım. Her halde iyili-
ğinizi için çabılamakta olduğumu tah-
min ve tasavvur buyurursunuz.

Sizin için her fedakârlığa hazır
Erik

Smit, bu mektubu okuyunca kıp-
kırması kesildi:

— Bak mende bura!.. Şu yediği
halta bak edepsizsin!.. Her işe bur-
nunu mu sokacak bu oğlan böyle
canım?.. Amma da tahammül edil-
mez şey oldu be...

İçinden de düşünüyordu: «Bura-
daki sandığı almaktan kasdı neydi
acaba? Hep böyle benim işlerime
burnunu sokmakta devam edecek ol-
ursa sonra pek fena yapacağım...
Şu babasını da bir görsen ona da
iki gift lâfım olacak ya...»

Çocuğu, hastane etrafında dev-
riye gezen polisler görmemişlerdi.
Sifonlar da ortada olmadığına gö-
re, hepsinin birden buhar olup uç-
tuklarına hükmetmekten gayri çare
kalmıyordu. Maamafih muavin
Smit'in içinde, bu akşam bir şeyler
olacağı ümidi yok değildi. Adamları-
nı hastane bahçesinde, çalıların iç-
lerine ve ağaç arkalarına yerleştiri-
di. Hastane dışında da ayrıca
kordon kurdurttu. Civarda bulunan
bir lokantadan yemek getirip kar-
nını doyurduktan sonra bir sigara
yakıp düşünmeğe koyuldu. Sonra
da pardesüsünü giydi. Tabancasını
doldurup cebine indirdi ve bahçe-
ye çıktı.

Ortalıkta kimse görünmüyordu.
En ufak bir gürültü bile yoktu.

Bir sıraya oturdu, beklemeğe
başladı.

Oturduğu yerden, bahçenin bü-
yük bir kısmını görebiliyordu.

Böylece saat on buçuğa kadar
beklediği halde hiçbir fevkalâdelik
sezmedi. Hattâ bir aralık:

— Allah bilir, burada boğuna
bekliyorum galiba... diye söylendi.
Herifler, alınan tertibatı görünce
korktular, bu akşam deliklerinden
çıkamıyacaklardı...

Yağmur yağmıyordu ama hava
bulutlu ve karanlıktı. Smit'in için-
den şu düşünce geçti: «Hangi akla
yelken ettim de şu polisliği seçtim
bilmem ki...» Fakat birden ve âde-
ta nefesini bile keserek durup safi
kulak kesilmeğe mecbur kaldı. Ya-
kınlarda bir insan fısıltısı duyur
gibi olmuştur. Bir ses:

— Canım sen benim dediğime
bak! On dakikaya kadar uyurlar...
Her gey hamır!

Diyordu. Buna cevap veren ka-
dın sesi de hafiyenin evvelce yine
bu bahçede duyduğu kadın sesiydi.
O da diyordu ki:

— Ama hafiye nerede? Her hal-
de yine buralarda geziniyor.

— Zannetmem... Odamın ışı-
ğın sönük. Derin bir uykuya dalmış ol-
malı!

— Bilmem ama bu adama çok
dikkat etmek lazım.

— Nesine dikkat edeceksin ca-
nım? Artık kurtuluş saatimiz yak-
laştı... Şimdi sen gelecek misin ona
söyle?

— Nasıl gelirim?.. Eğer gelisem
bütün güpheleri kendi üstüme çe-
miş olmaz mıyım?

— Öyleyse sen bilirsın... Konuş-
tuğumuz gibi sana yazarım ben...
Çok çok teşekkürler...

Kadın, bir şeyler daha söylediy-
se de hafiye bunları duymadı. A-
dam yavaş yavaş gidiyor olmalıydı.
Zaten hafiye, şimdi kalan kadını
değil, asıl gideni merak ediyordu.

(Arkası var)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Yazan:
Cemil Cahit Cem

Cingöz Ali, şanssız bir adamdı. Birazcık şans olsa, son defaki gibi yakalanıp da üç seneyi giyer miydi? Olmuştı bir kere... Hem bu sefer, biçareyi, alıcılarda kötü bir notla hapisaneye göndermişlerdi. Mahpus, sabıkalının, azgının biriydi. Hapisane idaresinin ona göre göz kulak olması gerekiyordu.

Gerçi bu kötü zamanlarda günde üç öğün yemek verip yatacak yer sağlayan ve insanın sırtına da - yarısı başka yarısı başka da olsa - iyi kötü bir elbise temin eden bir çatı altında bulunmak ve bu hayatı değilse üç yıl garantilemek de bazı iyimserlere bir menfaat gibi görünürdü... Lâkin Cingöz Ali böyle düşünmüyordu. Çünkü hapisanede rahatı yerinde sayılabilmek için mahpuslara gördürülen o ağır işleri görmemek lâzımdı. Ali, keyfine düşkün bir adamdı. Bukadar ağır çalışacak olduktan sonra dışarının ne günahı vardı. Orada hırsızlık yapmadan pekâlâ geçinemez miydi?

Aliyi önce bir müddet İstanbul hapisanesinde tuttular. Buradaki işler nisbeten hafifti. Hapisane duvarları tamir ve badana ettiriliyordu. Çorap makinelerinde çorap örmek, hapisane matbaasında çalışmak... gibi namuslu adamların da yaptıkları şeylerdi bunlar... Fakat şanssız bir adamdır, dedik ya! Nitekim, dört, beş ay sonra bir gün Cingöz Aliye tebliğ ettiler: Anadoludaki hapisanelerden birine yollanacaktı.

Ali önce bunun ne demek olduğunu pek kavrayamamıştı. Vakta ki yola çıktı ve gideceği yere vardı... Vay babam vay! Burada mahpusları taşocaklarında çalıştırıyor, sonra koca koca kayaları, ocağın yanına döşeli raylar üzerindeki boş tiren vagonlarına yükletiyorlardı ve insan akşama kadar o hale geliyordu, ki sanki vücudunda hiç sağlam kemik kalmamış... Yatakta ne tarafa dönsün o tarafı ağrıyordu.

Cingöz Ali, bir gün, iki gün, beş gün sabretti. Baktı ki olacak gibi değil... Kara kara düşünmeğe başladı: Çalışan insanda kimli diyacak hal kalmıyor. Çalışmasan gardiyanlara itaatsizlik etti diye karanlık bir hücreye kapatılıp kuru ekmekle suya yutmak var... Hele o insafsız başgardıyan Şakir efendi, adamı ne yapmaz?

En iyisi, bir punduna getirip hapisten kaçmaktır. Zaten Suriye hududu yakındır... Ver elini Suriye dersin... Suçunu unutturuncıya kadar Suriyede kalırsın. Ama dil bilmezmiş; canım hırsızlık dediğin her memlekette söker, uluslararası bir hünerdir. Dil bilmeğe ne lüzum var?

Ve Cingöz Ali, âdeti olduğu üzere kaçma planını, hiçbir eksik bırakmamaya hazırlamaya koyuldu:

Her gün şafakla beraber taşocaklarına gidiyor ve posta posta ayrılıp bir kısmı ocaklardan taş sökerken, bir kısmı da o kayaları vagonlara yüklüyordu. Cingöz Aliyi, kayaları iyi sırtlıyor diye, ekseriya bu işlemlerde kullanıyorlardı. Vagonların yanında çalışmak hem kolaydı hem de gözden uzak oluyordu. Başgardıyan Şakir efendiden başka kimse bulunmazdı oralarda... Ortalık tenhalaştığı bir anda, avucunun içine bir kaya parçası saklayıp da çenesi budur diye

yaradana sığınıp Şakir efendiye bir tane aşkettin miydi, nakavt olmaz mı? Zaten vakit de akşam... Tam taş dolan tirenin hareket saati... Atlarsın bir vagona, Allah nereye veriyse oraya gidersin... Ondan sonra da sırtındaki iki renkli mahpus esvabını değiştirmek kalır... Orasına da artık Allah kerim!..

Ve ne dersiniz, Cingöz Alinin planı fevkalâde söktü. Şakir efendi, gık bile diyemeden yere yıkılınca Ali, eğilip sine vagonlara seğırtti. Atladı birinin içine... Aynı anda da katar yola koyuldu. Böyle, bir saat kadar tiren içinde yol aldıktan sonra uzaktan bir kasabanın ışıklarını görünce rampayı ahliya ofhiya çıkan tirenden yavaşca çıkıp yere kaydı. Başladı kasabaya doğru koşmaya... Ama koşardı ha... Yüz metrece diye Olimpiyada gönderseleler yeriydi... Öyle kaçardı ki...

On dakikada kasabanın ilk evlerinden birine ulaştı.

Şanssızdır dediğine pişmanım. Bu sefer, şans da yardım ediyordu. Evin etrafını çeviren bahçe çitinin üstünde kurumıya bırakılmış bir ceketle pantolon bulmasını mı? Sırtındaki hapisane elbiselerini sıyırmasıyla çittekileri giyinmesi bir oldu. Sonra mısır tarlasına daldı. Olgun koçanlardan birkaç tane kopardı. Sütlü mısırı çiğ çiğ yiyip karnını doyurarak çimenlere uzandı ve rahat bir uykuya daldı.

Ertesi sabah, gün doğmadan uyanıp yola koyuldu. Kasaba dediği yer de oldukça büyük bir şehrin hayli yakınındaymış... Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra şehrin ilk evlerine varmıştı.

Dedim ya, şu Cingöz Aliyi «Şanssızdır» diye takdim ettiğime pişmanım. Bu sefer şansının bu derece yardım edeceğini bilmiyordum... Birden şehrin ilk evlerinden birinin önünde gıcır gıcır bir motosiklet gözüne ilişti. Şöyle, gaca dayanmış duruyor. Cingöz Ali, bu motosiklet hırsızlığı yüzünden kaçır belaya girmişti. İki tekerlekli motorların cazibesine kapılmadan edemedi. Hemen yanıştı. Motosikleti iterek yüz metre kadar sürdükten sonra atladi üstüne, bastı gaza... Pata, pata, pata... Uçarcasına gitmeğe başladı...

Haznede benzinin tükenmeğe başladığını sezdiği vakit, tiren yoluna muvazi bir göse üstünde yokuş çıkıyordu. Motosikletten inip âleti oracıkta çalılar arasına gizledi. Uzaktan düdüğünü duyduğu tiren beklemeye başladı... Hem çok da beklemedi. Upuzun bir marşandız katarı geliyordu. Rampaya çıktığı için hayli yavaşlamıştı. Cingöz Ali, bir müddet tirenin yanı sıra yürüyerek üstü tente beziyle örtülü bir yarım yük vagonu seçti. Tamponun yanındaki bir basamağa atlayıp örtünün ucunu kaldırdı, girdi altına... Allahtan ki vagon da bombanmış...

Alicik vagona şöyle boylu boyunca bir uzandı ve rahat bir uykuya daldı.

Ne kadar zaman uyuduğunu bilemiyordu. Lâkin merak da etmiyor değildi. Şöyle bir direnıp ayağa kalkmak istedi.

Birden dışarıdan birinin söylenişini duydu:

— Önce bu vagonu dolduralım!.. Haydi çocuklar, kaldırın tenteyi!.. Aman!.. Bu ses?.. Pek tanıdığını

SİNEMA

Lana Turner

Hayatı
Son zamanlarda en çok dillerde dolayan yıldızlardan biri olan sarışın Lana Turner, 1923 senesi 8 Şubatında Amerika'nın Idaho şehrinde doğdu. Babası Virgil Turner profesyonel bir dansördü. Lana daha çocukken ailesi, San Francisco'ya taşındı. Lana burda bir manastıra girdi. O manastırdayken babası öldü. Bunun üzerine annesi onu alıp Hollywood'a gitti. Hollywood'da orta mektebe devam eden küçük kız, tatillerde bütün Amerika'yı dolaşıyordu.

Mektepte de derslerine pek fazla düşkün değildi. Arasına kaçıp dondurmacı dükkânını ziyaret ederdi. Gene böyle bir firar gününde onu bir Hollywood yıldız avcısı gördü. Ertesi gün Lana Turner kendini Rejisör Mervyn Le Roy'un yazıhanesinde buldu ve "They Won't Forget - Unutmuyacaklar" isimli filmde bir rol aldığını hayretle gördü.

Filmleri
Halbuki Lana onaltı yaşındaydı ve ufak olmakla beraber oldukça mühim olan bu rol için yirmibes aktris tecrübe edilmişti. Bu filmdeki muvaffakiyetinden sonra Marco Polo filminde bir dansöz rolü oynadı. Bunun üzerine MGM'nin gözünü çekti ve bir Andy Hardy filmiyle Hollywood'a temel attı. Gittide yükselerek bugün Hollywood'un birinci sınıf dramatik artistlerinden biri oldu. Son filmleri Van Heflin ve Donna Reed ile "Green Dolphin Street - Yeşil Yunus Sokağı", Spencer Tracy ile "Cass Timberlane" ve Clark Gable ile "Homecoming - Yuvaya Dönüş" tür. Şimdi Üç Silâhsözer'i hazırlamaktadır.

Aşkları
Lana Turner'in aşkları sayılamıyacak kadar çoktur, dense yeridir. Lana Hollywood'a daha ilk geldiği zamanlarda genç ve yakışıklı savcı Greg Bautzer'la sevişti. Sonra ansızın cazacı Artie Shaw'la evlendi. Az sonra boşandı ve Stephen Crane ile evlendi, boşandı, gene evlendi, gene boşandı.

Bundan sonra Lana sayısı belirsiz erkeklerle gezdi tozdu. Aşklarının elek üstü olanları Tony Martin, Victor Mature, Howard Hughes, Turhan Bey, Peter Lawford, Frank Sinatra, John Hodiak, Bob Hutton, New York'lu bar sahibi Alexis Thompson, Charles Jaeger, Hunting Hatford, Tyrone Power, John Talbot'tur, diyebiliriz. Bunlardan bilhassa Turhan Bey, Bob Hutton ve Tyrone Power'le aşkları çok kuvvetli oldu. Hele Tyrone'nun kendini almamasına okadar üzüldü ki, son zamanlarda müteselli olabilmek için meşhur milyonerlerden Bob Topping ile evlendi. Sarışın yıldız Bob'la çok mes'ut olacağını söylüyor.

Hususiyetleri
Lana Turner sarı saçlı, elâ gözlü, son derece mütenasip vücutlu bir kadındır. İkinci kocası Stephen Crane'den Cheryl isimli bir kızı vardır. Renklerden en çok kırmızıyı sever. Moda desinatörlüğüne meraklıdır. İyi kalpli, samimi bir kadındır.

bir ses değil miydi bu? «Acaba rüya mı görüyorum?» diye kendine bir çımdık atacaktı ama vakit kalmadı ki... Kuvvetli birtakım kollar tenteyi havalandırırken Cingöz Aliyle... Başgardıyan Şakir efendi göz göze gelmediler mi?

Şakir efendi, kendini tutamayıp

bir kahkaha savurdu:

— Bir dahaki sefere, bineceğin tirenin hangi istikamete gittiğine iyi bak!.. Ben zaten demıştim: Tilkinin dönüp dolayıp geleceği yer, kürkçü dükkânıdır!..

Şu Cingöz kadar şanssız biri varsa gösterin!

Dışarıda müthiş bir fırtına vardı. Saçı, başı darmadağın, yüzü, gözü kir, pas içindeki hançeri, gılgın bakışlarla karısını süzdü: — İyi bak! Üstümde kan lekesi filân olmasın!

Velya, umursamaz bir tavırla başını sallıyarak elindeki küçük valizi bir evlât şefkatiyle göğsüne bastırdı.

— Yok! dedi. Merak etme.. Hiç bir leke yok! Ha.. dur bakayım.. şu kolunun yenlerinde kan var. Çabuk yıka!

Adam, homurdana homurdana mutfaktaki su küpüne koştu. Kadın da sıkı sıkı tuttuğu çanta ile merdivenlere yöneldi.

Gregor, tekrar hanın yemek odasına geldiği vakit irileşmiş ve kan çanağına dönmüş gözlerini salonun ortasında, döşemede duran ve bodruma açılan kapağa dikti. Ne kapama

Şaşkın, duruyordu, ki birdenbire alt kattan doğru bütün binayı sarsıp kulakları tırmalıyan bir inilti duydu.

ğın üstünde, ne de kenarlarında dikkatli çekecek ve şüphe uyandıracak birşey olup olmadığına baktı... Görememiş olacak ki, gözlerini yemek salonunun her yanında gezdirdi. Sonra birden elbise askısındaki şapkaı gördü:

— Hay Allah cezamı versin! Az kalsın herifin şapkasını unutuyordum.

Şapkaı, yakaladığı gibi büyük sağ sobanın kapağını açıp içine tıktı. Herşeyin yerli yerinde olduğuna ve az önce burada karı koca elele verip işledikleri cinayeti belirtecek hiçbir şey bulunmadığına iyice kanaat getirdikten sonra tepedeki gaz lambasını kısıp söndürdü ve karanlıkta kolaylıkla bulduğu merdivenden yukarıya tırmandı.

Kapıyı açıp odaya girdiği zaman Velya'yı ufak valizi açmış, içinden çıkardığı mücevher mahfazalarındaki parıltılı elmasları seyrder bir halde bulmuştu. Kadının, hırsından gözleri dönmüştü. Odaya ansızın birinin girdiğini sezince dışı bir kaplan gibi dikilmiş, yabancı birini görürse üzerine atılmağa hazırlanmıştı.

Gregor, kapının kanadını kapayıp sürgüledikten sonra:

— Kapat onları tekrar valize! dedi. Sen delirdin mi? Şimdi bunları tavanarasına çıkarıp, oradaki yıkık bucanın deliğinden içeriye sarkıtacağım..

Velya, bütün mücevherleri kendine çekip gılgın gibi üstlerine kapandı:

— Öyle yağma yok! Zaten herifin cüzdanını ne yaptığını bilmiyorum. Bir de elmasların üstüne oturamazsın!

Gregor telâşlandı:

— Çıldııyor musun be kadın. Şimdi bunların sırası mı? Herşeyden önce herife ait ne varsa, hepsini ortadan kaldırmamız lâzım.. Ben cüz-

BODRUMDAKİ İNİLTİ

Nakleden: Selâmi Münir Yurdatap

danı da yaktım, herifin şapkasını da...

Velya, aldatılmıyacağını belirterek göz kırptı:

— İçindeki paralarla beraber mi? Külâhıma anlat!

— Paralar cebimde.. Onları da bu valie koyup kör bacaya sarkıtacağım, haydi ver valizi.

— Vermem!

— Yapma Velya!.. Sonra yakalanırız. Belki herifni buraya girdiğini gören olmuştur, Yahut belki de

de öldürmek için değil, yalnız sesini kesmek için sıkıyordu, ama öyle sıkı, öyle sıkı ki, biraz sonra Velya'nın tamamen sesinin kesildiği, bir yana, vücudu da şiddetli bir iki ürpertiden sonra kaskatı kalakaldı.

Gregor valizi kapmış, odadan çıkacaktı, ki birdenbire karısının bu halinden şüpheye düştü.

— Velya!.. Velya!.. diye seslendi. Sonra içildi. Kadının kalbini dinledi ve dehşet içinde doğrularak mırıldandı:

— Öldü!.. Vay namert karı!.. Gördün mü şimdiki başıma geleni?..

Şaşkın duruyordu, ki birdenbire binanın alt katlarından doğru korkunç ve tüyleri diken diken edici bir uluyuş, bir inilti kulağına çalındı.. Dehşetinden nefes bile almaktan gekinerek dinledi.. Evet, rüzgâr uğultusu değildi bu. Aşağıdan geliyordu bu ses.

— Uvvuu!.. Uvvuu!..

Cahil kafasına gelen ilk şey demincek öldürdüğü zengin kuyumcunun dirilmesi ihtimali oldu. İmkân var mıydı buna? Herifin kafasını balta ile yarıp kendi eliyle bodrumdaki çukura gömmemiş miydi?

— Uvvuu!.. Uvvuu!..

İşte yin o müthiş inilti!.. Ya iyice ölmeyip de dirildiyse adam?

Valizi fırlattığı gibi merdivenlere koştu. Hızla aşağıya indi. Lâmbayı tekrar yaktı ve ağır bodrum kapağını kaldırıp bir kenara koymasıyla içeri atlaması bir oldu.

Lâkin aynı anda müthiş bir fer-yat salıverdi. Bacağına bir şey yapışmış, can havliyle ısırmıştı... Gregor öyle müthiş bir korkuya kapılmıştı ki, baygın bir halde bodrumun zeminine yığılıp kalakaldı..

Az sonra bodrumdan yukarıya bir köpek fırlıyordu. Bu, hancının emektar Çomarıydı. Efendisi cinayeti işledikten sonra adamı gömerken o da bodruma inmiş ve hancı, müthiş mesgulliyeti esnasında bunun farkına varamamıştı. Sonra ve bilmiyerek hayvanı da kapatıp çıkınca köpek, korkusundan ulumaya başlamıştı ve Gregor bodruma atlayınca hayvanı çiğnemiş olacaktı ki, kan kokusundan gözleri dönen köpek de hancının bacağına saldırı-mıştı.

...

Ertesi günü hanın öğleye kadar açılmadığını gören yolcular, kapıyı kırıp içeriye girdikleri zaman, ortalıkta kuduz gibi dolaşan köpeğin rehberliğiyle, bir akşam önce olmuş olan bütün faciaı anladılar.

bizden şüphelenirler, gelip araştırmaya kalkarlar... Hiç bir iz kalmamalı ki...

Kadın, yine dikildi:

— Nasıl olsa ölüştü, aşağıda, bodrumda gömülü ya..

— Onu bulamazlar, merak etme!.. Çukuru doldurduktan sonra üstüne şarap fiçilerini çektim. İyice kapattım. Yalnız, ona ait bir eşya yakalarlarsa bittik demektir.. Haydi ver valizi..

Velya, hiç bir makul söz anlıyacak durumda değildi. Mücevherleri alelacele ufak valize tıkmış, valizi de göğsüne bastırıp köseye çekilmişti:

— Vermem!.. diyordu. Nafile uğraşma, beni kandıramazsın!.. Vermem, sonra fena olur..

— Nasıl fena olur?

Kadın iyice terslendi:

— Fena olur ya!.. Üstelik seni jandarmalara da haber veririm.. Hanımıza gelen kibar bir müşteriyi balta ile öldürdün derim!

Gregor, gülmeğe çabaladı:

— Haber verirken, kendin de yakalanır, hapsi boylarsın abımak karı!.. Benim bütün uğraşmam, yakalanmıyalmı diye.. Ver şu valizi, beni fazla uğraştırma!..

— Vermem..

Gregor, birdenbire kadının üstüne yürüdü:

— Vermez misin, verir misin, şimdi görürüz..

Fakat Velya avaz avaz bağırmağa başladı:

— İmdat!.. Katil var!.. İmdat!.. Müşteriyi öldürdüğü gibi beni de öldürecek..

Allahın dağında, dışardaki fırtına uğultusu arasında kim duyacaktı?.. Adam, kadının elindeki valizi bırakıp can havliyle ağzını kapamağa savıştı. Lâkin Velya, birdenbire bütün şiddetiyle kocasının parmaklarını ısırınca Gregor gılgına döne-rek kadının gırtlığına sarıldı. Belki

KESKİN ZEKÂ

Geçen gün İzmirden İstanbula geliyordum. Kompartimanda pek sevimli bir nine görüp yaşını sordum. Hay sormaz olaydım.. Başına bir dert açtı, ki içinden çıkmak hiç de kolay olmadı.

Nine bana yaşını şöyle anlattı:

— Ben kocamla evlendiğim vakit, onun yaşı, benimkinin yarısı kadar henden fazlaydı. Kocam evliliğimizin ellinci yılında öldü. Eğer ölmeyip de yaşanmış olaydı, bugün bizim evliliğimiz, onun bekârlığının tam iki misli sürmüş olacaktı. Benim bugünkü yaşı, kocamın öldüğü yılıki yaşıdır. Şimdi kaç yaşında olduğumun anlattınız mı?

İçinizde anıyan varsa beri gelsin!

★ ★ ★

Geçenki Keskin Zekâ bulmacasında Estepetâ gemisi, Amsterdam'dan Nev York'a 300 saatte gitti. 300 saatte de geri geldi. Seyahati 600 saatte tamamlamış oldu. Halbuki Katakullî gemisi giderken 600 saat sarfetti. Dönüşte de 150 saatte geldi. Demek, ki bütün seyahat 750 saat sürdü. Bu hesapça Estepetâ, yolculuğunu daha evvel tamamladı.

Yarın GAZETECİ

BRİK BRADFORD

ESRARENCİZ KUKLA

10.

KACAN HAYDUTLA AÇIKGÖZ ÇARPISI YERE YIKILIRLAR.
CEKİL YOLUMDAN BÜCİR!

ASIL BENİM YOLUMA ÇIKAN SENSİN, BÜCİRDE SENSİN!

HİÇ BÖYLE SAÇLARI DÖKÜK KADIN GÖRMEYİN.

BRİK KACAN HAYDUTUN PEŞİNDEN KOŞMAGA BAŞLADI.

OOO MER HABA BRİK!

BU SEFERDE AÇIKGÖZLE BRİK KARMAN ÇOBAN OLDULAR.

BU ÇARPISMA FIRSAT BİLEN HAYDUT, AÇIK BİR PENCEREYE SALDIRDI.

NEREDEN KACTI?

ŞU PENCEREDEN, AMAN KOSALIĞI! BELKİ YAKALARIZ.

HALBUKİ HAYDUT, AŞAĞIDA KENDİNİ BEKLEYEN OTOMOBİLE YILDIRIM GİBİ DALMIŞTI.

ARKASI VAR

Aylan KADIN

GİDO, MARSELLANIN AİLE İÇİNDE REZALET ÇIKARMA-
SINDAN ÇEKİNEREK MEKTUPTAN TİTANYAYA BAH-
SETMİYECEĞİNE SÖZ VERDİ.

DEMİK SEN, ELİ-
NE GEÇEN HER FIR-
SATTA İSTİFADE Mİ,
EDECEKSİN?

SÜPHE Mİ VAR? ÇALINAN
BAADETİN İÇİN, SONUNA
KADAR MÜCADELE EDECEĞİM!

GİDO, KARISININ ODASINA DÖNÜNCÜ MEKTUBU
YAVASCA MASANIN ÜSTÜNE BIRAKTI. FAKAT
TİTANYA AYAK SESLERİNE UYANDI.

GELİP YATACAGINA
TEK BAŞINA KUKUNAV
GİBİ KİTAP OKUYORSUN!

AFFET TİTANYA,
BÜGECE BİRAZ HAS-
TAYIM. MİSAFİR ODA-
SINDAKİ KAR:OLADA
YATACAM.

SAHİMİ? BENDE
HİÇ OLMAZSA BALAYI-
MIZDA KOCAM BENDEN
AYRI KALMAZ DİYORDUN.

MAZUR GÖR! BİR-
Z SINIRLIYIM.. BAŞIMI DİN-
LENDİRMEK İSTİYORDUM.

NE DİYORSUN TİTANYA? BELKİDE
YALNİZ DÜŞÜNÜYÖR SUNDUR! BELKİ
SANA ÖYLE GELİYORDUR!

HAYIR YALNİZ DÜŞÜNÜYÖRLÜM.
ESKİDEN BANA KARŞI DAHA MÜSPİK
DAVRANIRDI. BENİ DAHA ÇOK SEVER-
Dİ. HALBUKİ SİMDİ ÖYLE DALGINKİ,
BİR ŞEYLER ONUN AKLINI ALLAK
BULLAK ETTİ!

BİLMEH! BEN UYAN-
DIRMADIM. ZATEN BU-
RAYA GELDİKTEN SON-
RA TANINMIYACAK BİR
HÂL ALDI.

GİDO HÂLÂ
KALKMADI MI?

ERTESİ SABAH TİTANYA İLE VALLİ, AŞAĞIDAKİ SALONDA KAHVAL-
TI EDİYORLARDI...

SKYFAYI ÇEVİRİNİZ

AMA BENDEN NEFRET EDİYOR, HEM SONRA SENİ DE SEVMİYOR.

GILDA SERSEM SERSEM KONUSMA. KOCA-MA BÖYLE YASIFLAR YEREMESSİN.

SENİ SEYSE, BENİ DE SEYERDİ. ÇÜNKİ BİZİM BİRBİRİNİZE NASIL BAĞLI OLDUĞUMUZU BİLİYOR. ÖYLE DEĞİLMİ KRİSSİ?

HAYDI, HAYDI ŞAKIN OL YAVRUM. BEN SENİ DAİMA HERKEZDEN VE HER ŞEYDEN KORUYACAĞIM.

10/20

FRED YAPTIĞI HAREKETTEN NADIM OLMUŞTUR. BU KARISI İLE ARASINDA İLK ANLAŞAMAZLIKTIR. HEM DE BU EVLERİNE GİRER GİRMEZ OLMUŞTUR. BUNU TAMİR ETMEK, ÖZÜR DİLEMEK VE BARIŞMAK LAZIMDI. FAKAT KAPİYİ AÇAR AÇMAZ KARISI İLE GILDA'YI KUCAKLASIR GÖRDÜ. O ZAMAN KAPİYİ YAVAŞÇA KAPİYARAK ODASINA DÖNDÜ.

BU KIZ BENİM BÜTÜN SAADETİMİ MAHVEDECEK.

KRİSSİ, BEN GELDİM. BİRAZ RAHATSIZIM.

DAHA SONRAKİ GÜNLER GILDA KRİSSİ İLE GİNDİ ARASINDA BİR DİKEN GİBİDİR. GECELERİ KAPININ ARKASINDA ONLARI DİNLEYİP YATAK ODASININ KAPISINI DAHI VURUYOR.

BİRGÜN GILDA, FREDİ YALNIZ BULUR VE ONA KARŞI ÇOK KIZGIN VE DARGIN DAVRANIR.

SEN NAFİLE YERE KRİSSİ İLE ARANI AÇHAGA ÇALIŞIYORSUN. BENİ SENDEN DAHA ÇOK SEVDİĞİNİ HER AN GÖRÜP ANLAMAM MÜMKÜN.

BUNUN ÜZERİNE GILDA KRİSSİYE KOŞARAK ÇÜRÜMÜS BİLEĞİNİ GÖSTERİR.

BAK KRİSSİ, FREDİ NE YAPTI. TELEFON EDİYORDUM EĞİNDEN ÇEKTİ ALDI. HANIYA ELİNDEN GELSE BENİ GEBERTECEK.

ARKASI VAR

KARLI İŞ

Nakleden: I. Şerif

Daltaban Cım'ın hapisaneden nasıl kaçabildiği muamması, nı kımse çözememişti. Bir gün sonra idam olunacaktı. İdam mah kûmları Sin Sing hapisanesinde gayet sıkı bir göz hapsinde bulunduralırlar. Vakıa her arzuları yerine getirilir ama hiç yalnız bırakılmazlar. Nitekim son olarak Daltaban Cım'ın gazetelerde ilân edilen arzusu da enteresandı. Mukellef bir öğle yemeği istemişti.

İstemiş ve yemişti de ondan sonra ortadan kayboluvermişti.

Günlerden bir gün meşhur Çiklet kralı Knovles, yazhanesinde oturuyor ve kara kara düşünüyor du. Amerika'da, ağzına Knovles çikleti girmemiş insan yoktu. Hal bakı şimdi rakip firmanın sakızı, Knovles çikletinin surumunu düşürmeğe başlamış piyasayı yarı yarıya fethetmişti. İşlerin kotilediği ni gören milyoner, nasıl düşünmesin?

Bu boyle yürümezdi. Knovles çikletinin satışını eski haline getirmek piyasadaki durumunu düzeltmek lazımdı. Ama nasıl?

Bu sırada milyonerin yazhanesinin kapısı şarkkadek ardına kadar açıldı. Bomba gibi içeriye giren birisi, yolunu kesmek isteyen hademeyi itip kakarak Knovles'in karşısına dikildi.

Çiklet kralı
- Hey! Ne oluyoruz boyle.. Destursuz girilir mi?

Diyecek olduysa da adam, kendini maroken koltuklardan birine atarak derin bir nefes alıp soze koyuldu.

Müsaade buyurun!. Benim vaktim pek dardır. Nezaket gösterileri de insanın bir hayli vaktini alır. Adımı soylıyeyim, bana Daltaban Cım derler.

Knovles'in az kalsın nefesi kesilecekti. «Daltaban Cım mı?» diye mırıldandı ve.

Eyyy... Peki?!, diye yüksek sesle sordu.

- Pekisi şu... Size kârlı bir iş teklî fetmeğe geldim!

Siz mi? Bana mı? Kârlı bir iş mi?

Adam başını iğdi

Evet!. Ben, size, kârlı bir iş teklîf ediyorum. Vaktim dardır Mister Knovles.. Hapisaneden kaçtım ve tekrar yakalanıp idam edileceğim. Size bu iş teklifini ancak bir defaya mahsus olarak yapabiliyim. İkinci teklife vakit kalmıyacak.

Korku, Knovles'in gırtlığına bir düğüm atmıştı. Zorlukla yutkundu. Adam devam etti

- Ne diyordum, evet, idam edileceğim.. Halbuki geri yanda bizim kariyle iki de çocuğum var... Onların istikballerini temin etmiş olaydım size gelmezdim.

Knovles, itiraz edecek oldu
Ama canım, kâtibimi gorseydiniz!

- Bu, kâtiplik iş değil.. Ben Knovles çikletini reklâm etmek istivorum. Evet idam olurken son soz olarak «Knovles çikleti çiğnemiyenin ya aklı yoktur, yahut da parası..» diyeceğim...

Mister Knovles'in yuzünde geniş bir tebessüm belirmişti. Korkularını filân hemen unuttu

Peki ne istiyorsanız bu iş için?

- Yüz bin dolar!
Kırk bin veririm..
- Yüz bin!
Elli bin!
Yüz bin!
Altmış bin!

Daltaban Cım, ayağa kalktı
Siz bilirsiniz Mister!. Yüz binden bir para aşağıya inmem.. Razi olmazsanız rakip çiklet firmasına giderim..

Milyoner telâşlandı.

Dar be canım!. Peki bu parayı sen idam olduktan sonra vereceğim değil mi?

Daltaban Cım gözünü kırpı. Ötek, dünyadan ne sizî takip edebilirim, ne de dava açabilirim!. Peşin isterim Mister!.

Tam bu sırada kapıda bir guraltı olmuş ve kanat yinc ardına kadar açılarak içeriye bir adam gımmıştı. Daltaban Cım'ı gorunce hemen cebinden çıkardığı kelepcele haydudun ellerine geçirdi ve milyonere dönerek

- A buyurun! dedi, Ben Feçeral polisten Mak Millun! Aşağıda devriye gezerken Daltaban'ın bu binaya girdiğini gördüm.. Yarın mamışım.. Haydi Cım; patirtisiz gel bakalım... Cellât seni bekliyor!. Milyoner atıldı

- Bir dakika Mister!. Bizim Cım'le ufak bir işimiz var da.. (Cım'e döndü) ne diyorduk?

Cım soylendi

- Bana itimadiniz yoksa, ha miline yazacağınız çekî bu polis memuruna verin!. O goturup aileme verir.. Kanun adamıdır ona güvenirim!

Lâkin polis memuru, para lâf nı duyunca titizlenmişti. Ruşvet m vermek istiyorlardı kendine yoksa? Daltabanla milyoner, meseleyi kısaca anlattıkları zaman razi oldu. Knovles'in yazdığı çekî cebine attı ve mahpusu da çekeliyerek yazihaneden çıktı.

Ertesi gün, öğle üstü postacı, Mister Knovles'e şu mektubu getirdi:

«Sayın Mister Knovles! Boşu boşuna çikletletiminizin reklâmını bekleyip üzüntü çekmiyemur diye size şunları haber vermek istedim. Ben Daltaban Cım değilim. Adı geçen meşhur sabıkah gazetelerin yazdığına göre bir sant once yakalanmış ve tekrar Sing-Sing hapisanesine tıkilmiş. Benim onunla ne kadar az alakam varsa, beni huzurunuzda tevkiş eden sivil polisin de polislikle o derece az ilgisi vardır. Bizim maksadımız, mümkün olduğu kadar süratle para kazanmaktır. Namuslu insanları soyumağa kuyamadığımız için sizin gibi dünyanın en mendeher lâstığını halka sakız diye yutturan bir dolandırıcıyı çarpmayı düşündük. Yüz bin dolar, siz fakirleştirmez ama, bir zengin eder. Bu kârlı işten ötürü tebriğe layıksınız Hoşça kalın!»

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı : 10

Sabahın erken bir saatiydi. İyi bir pazar geçirmek için erken davranmış ve bunu da haber vermişlerdi. Yeşillikler içerisinde yer yer görünen beyaz köşkün içinde bir hayat eseri yok sandıkları sırada köpek sustu. Ağır demir kapı gıcirtısız açıldı. Kapının mermer eşliğinde bir eliyle köpeğin tasmaasına taktığı zinciri tutan, genç ve güzel kadın gülümsüyordu.

— Buyurunuz. Geleceğinizi bildiğim için ben erken davrandım Kenan henüz pijamalarıyla. Kahvaltıya beklediğinizi unutmadınız sanırım.

Onları içeriye alıp avucıyla kaşıya dayanırken ilâve ediyordu.

— Birakınız, Ramses sizi korusun. Onun insan olarak tanıdığı pek az kişi vardır. Vahşiliğini mazur görünüz.

zarası insanı şaşıtan zihnini dolaştıran bir koştu.

Bayan Samiha tekrar göründü, bir genç kız çevikliği ve hafif oynaklığı ile geldi. Arkasına bir süveter almış, omuzlarına oylece koyuvermişti. İlklerinden birisinde bir gün önceden takıldığı sanılan bir fes rengi karanfil vardı.

Bizi olduğumuz gibi görmeniz daha iyi, değil mi beyler? Rica ederim rahatsız olmayın. Sizin için iki çay fincanından başka bir şey getirecek değilim.

Gitti. Bu defa elinde üzeri yükü bir tepsi ile döndü. Bu defa ağır yürüyor biraz daha kızarmış gibi görünüyordu. Tepsiyi bırakınca.

Ne diyordum dedi. İki fazla çay fincanı değil mi? İşte hepsi bu. Kenan Bey de geliyor bakınız.

Ressam giyinmiş olarak mermer

rağmen çok iyi konuşuyor, vakit vakit dalıp içini çektiği, sinirli hareketler yaptığı halde misafirleri hoşlandırmağa uğraşıyordu.

Çaya oturulduğu zaman detektif konuşuyordu.

— Bu yüksek duvarlar köşkün harikulâde güzel bahçesini eski şatoların esrarlı hazinelerini kışkırtır gibi bütün mahremiyetini hariçten tecrid ediyor. İnsana öyle geliyor ki buradaki küçük derebeyliği, zamanla ve değişen kanaatlere rağmen bütün azametiyle ve inadiyle yaşamaktadır. Bir basit göz, bu bahçeyi bakımsız ve metruk görebilir. Fakat hayır, buraya en asil ağaçlar, en soylu çiçekler ve uzun ömürlü süs nebatı dikilmiştir. Senelerce el ve çapa değmeyen çiçek tarhlarına yeni bir mudahale bir operasyon kadar ağırlı olur ve yerleşen torunlar veren menekşeleri, hanımellerini kanatır. Bir çiçeğin, bir süs nebatının karakterini anlamak isterseniz tetkikinizi bu bahçede yapınız. Makaslanmıyan mudahale gormiyen bu çiçek ve süs nebatları burada Allahın verdiği ve belki de istediği gibi yaşamaktadırlar. Onları burada makiyaj güzellikleri ve bütün kabiliyet ve tabiiyetleriyle görebilirsiniz. Şu ateş güllerine bakınız.

Yudum yudum çaylarını içerken onu dinliyorlardı. Tath da anlatıyordu. Kelimelerinden çok sesinde bir incelik vardı detektifin. Fakat Bayan Samiha.

— Beni affedin, dedi. Kenan Bey için bir süveter alayım.

Kocasının itirazına rağmen kalktı ve koşarak köşke gitti. Bir, iki dakika sonra elinde zarif ve kibar bir erkek süveteriyle döndü. Gelir gelmez de onu ressamın omuzlarına

koyarken.

— Evet, dedi. Ateş güllerimizi söylüyordunuz. Devam ettiniz mi yoksa?

Oturdu, fincanını eline aldı. Tatlı soluklarını yatıştırmağa uğraşırken bir yudum emdi.

Tuğrul yanında oturan muavinini belirsizce durdurup ikaz etti.

Hayır efendim. Dönüşünüzü bekledim. Ateş güllerinize gelince onların şu on cephe pencerelerini saran sitesi son derecede hoş. Zannediyorum ki köşkün dört cephesinde de bu haldedirler.

Ressam biraz şaşırmıştı:

— Fakat gezdiniz mi bahçeyi?

— Hayır. Yalnız iki cepheden gördüm. Bu bir zan ve tahmindir. İki cephe birbirine benzedikten sonra diğerlerinin aynı olmasını düşünmek yerinde değil mi? Hattâ oralarda da içerisine çam iğneleri dökülmüş, fıskiye birer havuz, birer lak bulunması muhtemel.

Genç ve güzel kadın:

Çok kuvvetli bir muhamminsiniz efendim, dedi. Biraz daha ileriye giderseniz köşkün öteden beri perili olduğu rivayetini de duymadan söyleyebileceksiniz.

Tuğrul neşelenmiş gibi:

— Bu ziyansız periler, bu güzel periler yüzünden sayın ressamı tebrik bile edeceğim, dedi.

Bayan Samiha ateş gülleri kadar kızarak başını önüne eğmişti. Refik içinden onun pek afif ve mahcup olduğunu, bu münzevi hayatta kocasından başka erkeğin iltifatını görmediği için, fazla bir şubluk eseri göstermiş kadar utandığını düşünüyordu.

(Arkası var)

Ressamın gelişi, bahsi yarım bıraktırdı. Üzgündü. Hattâ gözleri biraz kızarmış bulunuyordu.

Detektifle muavininin paçalarını koklayan ve onların kötü niyet sahibi olmadıklarını anlayan Ramses, sakinleşmişti. Tuğrul yerinde kelmelerle genç kadına karşılık veriyor, Refik daima ve saygılı hareketler yaparak gülümsüyordu.

Çam iğneleriyle kırmızı kamlar karışık ince bahçe yollarından, loş bir köşeye hazırlanmış, üzerine sa kızı gibi bembeyaz bir örtü çekilmiş olan masaya doğru giderek rahat koltuklara yerleşen misafirler nazik ev sahibinin tavsiyesiyle orada kalmışlardı.

Şimdi köşkü yakından ve dışarıdan seyretmek mümkün oluyordu. Üç kat üzerine kurulan binanın her cephesinde girinti ve çıkıntılar, balkonlar, zemin katında birer kapı bulunuyordu. Dört köşe esası üzerine kurulan bu binanın hangi cephesinden bakılsa, aynı manzara görünecekti. Yalnız bilhassa yukarı katlarda, kapatılmış, veya sonradan açılmış bulunan pencereler eski stillini bozuyordu. Unutmuş man-

basamakları teker teker iniyordu. Karı koca bahçenin ortasında birleştiler, gülümsüyerek bir şeyler mırıldanıyorlardı. Tuğrul bu fırsatı kaçırmadı. Muavinine yetiştirirdi.

Bizi karşılayan kadınla bu tepsiyi getiren arasında bir fark var. Dikkat et.

Refik şaşırdı.

— Aman ustadım nasıl olur? Ay nı yumuşak ve yuvarek omazlara şöyle konulmuş süveterden, soluk karanfile hattâ sözünü bıraktığı yerden tamamlamasına kadar hep o kadın, o güzel kadın.

Aziz muavinim, güzellik gözlerini perdelemesin. Burada mühim bir kaşkarlık oynanmaktadır. Öyle nazik, hassas ve zeki ve sevimli haydutlar karşısındayız ki bizim zekâmızı hiçe sayarak dolaşıyorlar. Fakat iyi bilmeleri lazım gelir ki karşılarında bulunanların da anormal bir zekâları vardır.

Ressamın gelişi bahsi yarım bıraktırdı. Üzgündü. Hattâ gözleri biraz kızarmış bulunuyordu. Buna

Utacık Hikâye

KORKUNÇ!

O yıl Şikago'da grevler birbiri ardı sıra patlak vermişti. Tam Vilyam, Ceymis ve Bob'un, Şikago'ya indikleri gün, asansörcüler de grev yaptılar... Ama, üç arkadaşın hiç birinin aklına gelmedi ki, 50 katlı bir otelin 48 inci katında oda tutmak, bilhassa asansörcüler grevinde akıl işi değildir.

Odayı peyledikten sonra Şikago'da bir gezinti yapmaya çıktılar. Şehrin orasını, burasını dolaştılar. Tombul Şikago hanımlarını seyretiler. Ve sonra akşam üstü, yorgun argın otele döndüler.

Tam asansöre yöneliyorlardı, ki bir garson:

— Asansör işlemiyor baylar!, diye seslendi. Asansörcülerin grevi var!.

Ceymis sordu:

— Eyyy? Şimdi ne olacak?.

— Lütfen odanıza yayan çıkacakmış!.

Üç gençin ne hale geldiklerini tasavvur edersiniz. Bob teklif etti:

— Tasalanmayın ahbablar!.

Şimdi yavaş yavaş çıkmağa baş-

larız. Yolun zorluğunu unutmak için de birbirimize, bildiğimiz komik fıkraları anlatırız!.

Vilyam sordu:

— Ya komik fıkralar biterse?

— O zaman da bildiğimiz korkunç hikâyeleri anlatmağa başlarız canım!. Bu da iş mi?.

Dedikleri gibi yaptılar ve merdivenlerden çıkarken başladılar birbirlerine gülünç hikâyeler anlatmağa. Hakikaten Bob'un icadı fena değildi. Yolun farkına bile varmadan güle, oynaya 30 uncu kata ulaşmışlardı. O zaman Vilyam:

— Bende artık komik hikâye kalmadı!. dedi.

— Bende de..

— Bende de..

Bob teklif etti:

— Haydi öyleyse şimdi korkunç hikâyeler anlatmağa başlayalım.. Otuz katı çıktık ama daha on sekiz kat var..

Bu sırada Ceymis birdenbire söze karıştı:

— Çocuklar size ilk korkunç hikâyeyi anlatayım mı?.

— Anlat!. Anlat!..

— Odamızın anahtarını aşağıda, kapıda unuttuk!..

Ölüm Yokuşu

(3 üncü sayfadan devam)

Bu gölge, elindeki elektrik lâmbasıyla bir hayli arandıktan sonra başını kaldırıp yukarıya bakınca bigare Morin, kalbinin duracağını sandı. Adamın yüzünü tanıdı. Bu Hank'dı.

Genç kız, yavaşça uçuşuma inen patakaya yöneldi. Mümkün mertebe sessiz adımlarla otomobili karıştıran gölgeye doğru yürüdü. Birdenbire kendi elektrik lâmbasını yakarak tabancayı tutup haykırdı: — Eller yukarı!

Adam ellerini havaya kaldırdı. Genç kız, karşısındakinin sahiden Hank olduğunu görünce fena halde hiddetlenmişti.

— Çabuk şoseye! dedi. Ufacık bir hareket yaparsan sererim yere...

Hank'ı bir dakika bile gözden ayırmıyarak önüne katıp yukarıya çıkardı. Orada:

— Şosenin ortasında dur ve hiç kıpırdanma! dedi.

Genç kız elindeki lâmbanın huzmesini bir lâhza için bile Hank'tan ayırmıyor ve hiçbir şey konuşmuyordu. Nihayet adam:

— Sen mısın Morin? diye sordu.

Genç kız cevap vermedi. Adam yalvarıyordu: «Birak beni! Ben bu işi seninle evlenecek parayı toplayabilmek için yapıyordum...»

Morin:

— Ben de aynı şey için para kazanayım diye gece yarısı buraya kadar gelmişim! dedi. Fakat senin gibi kanlı katil biriyle evlenmek ha? Allah göstermesin...

— Bu sırada uzaktan bir otomobilin fenerleri belirdi. Morin:

— İmdat!

Diye bağırınca araba durdu. İçinden çıkan iki adama vaziyeti anlatan genç kız, Hank'ı güzelce bağlattı. Sonra da hep birden oto mobile binip Fels Çörc'e döndüler.

Polisin yaptığı tahkikattan anlaşıldığına göre Hank, kendi yaptığı ufak bir projeksiyon makinesiyle, eski bir film den kestigi bir hayalet resmini kayalara aksettirmek suretiyle yolcuları korkutuyordu. Korkan yolcular da otomobillerine hakim olamıyarak uçuşuma uçuşuyorlardı. Sonra Hank inip kurbanlarını soyuyordu.

Bu hâdiseden sonra Morin, ne zamandır peşinde gezen çiftlik çubuk sahiplerinden Pate ile evlenmeğe razı oldu ve Ölüm Yokuşundaki hayalet röportajını da hiçbir gazeteye yazmadı.

SEVGİLİ OKUYUCULAR!

Mecmuanızın 11 ve 12 nci sayılarında sayfaların basılışı sırasında büyük bir yanlışlık oldu. "Müthiş Hakikat" romanı bundan sonra mecmuanın birinci sayfasında çıkacaktı. Fakat bu romanın ikinci sayfası yeni yerine yani mecmuanın ikinci sayfasına getirileceğine eski yerinde yani 10 uncu sayfada bırakıldı. Aksine olarak "Yılan Kadın" romanının ikinci sayfası da 10 uncu sayfaya gldeceğine eski yerinde kaldı.

Makinede yapılan bir yanlışlık neticesinde vukubulan ve tahii mecmuanızın gününün şaşmasına sebep olacak olan bu hatayı düzeltmeğe imkân bulamadık. Bağışlamanızı dileriz.

"Müthiş Hakikat" romanı, bitinceye kadar birinci sayfa da, "Yılan Kadın" romanı da 9 uncu sayfada intişara devam edecektir.

GİZLİ VAZİFE !..

KAPI AÇIKTI. İÇERİDE
IŞIK YOKTU.

ALEN.. KORKUYORUM..
BAŞLARINA BİR FELÂ-
KET GELMESİN?

KAPİYİ AÇINCA DEHŞET
İÇİNDE KALDILAR. HER
ŞEYİN ALTI ÜSTÜNE GELMİŞ-
Tİ.

ANNE! ANNE! MARSEL..

İHANET
ETTİ.. ŞU ROLAN
HAINİ YAP-
TI BUNU..

ZAVALLI MAR-
SELİM.. KABAHAT
BENİM..

AMAN AL-
LAHİM!..
ÖLDÜR-
MÜŞLER

BAKIN
YERDE
YIRTIK
BİRKRA-
VAT BUL-
DUM.

BENCE ROLAN KA-
BAHATSIZ. ANLAŞILAN
ONUDA YAKALAMIŞLAR.

BU SRADA MARSEL
ARKADAŞLARINA DURUMU
HABER VEREMEDİĞİNE
UZULÜYORDU.

BEN BİLİYÖ-
RUM.. GIDİP
HABER VE-
REYİM..

SEN DAHA
AYAKTA DU-
RAMIYOR-
SUN..

YOK YOK.. NİS-
PETEN İYİCE-
YİM. GİDEYİM.

BENDE
SİZİNLE
BERA-
BER GE-
LEYİM.

YOLLAR ÇOK TEHLİKE-
LİDİR. SİZİN DE TEHLİ-
KEYE ATILMANIZI İS-
TEMEM. SONRA SİZİ AL-
MAGA GELİRİZ YA YA-
KALANIRSA-
NIZ..

YİRMİ DÖRT SAATE KADAR
GELMEZSEM BAŞINIZIN KA-
RESİNE BAKIN.. FAKAT
SİZİN İÇİN GELMEĞE GALI-
ŞACAĞIM..

TANRI YOLUNU
AÇIK ETSİN!

ÇABUK
GELİNİZ

ROLAN ZORLUKLA YÜRÜ-
YORDU.

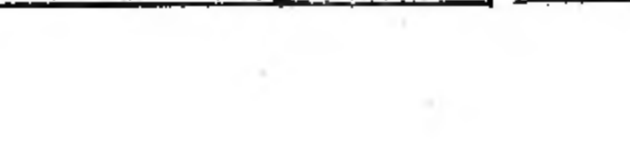
ŞEREFİM MAHVOLDU..
MARSELİ ANDREDEN
AYIRMAK İÇİN HER
NAMUSSUZLUĞUYA
PARIM ARTIK.

YOL ÇETİNDİ. ROLAN DA-
YANAMADI. KAMPIN YAKIN-
LARINA GELİNCE DÜŞTÜ
BAYILDI.

SİZ DE İHTİYATLI OLU-
NUZ RICA EDERİM.
MARSEL ROLANI MA-
ŞARANIN ÖNÜNDEN
UGURLADI.

İMDAT... İMDAT... BİR
YABANCI DÜŞTÜ
BAYILDI.

ARKASI VAR

MANDRAKE

SİHİRBAZLAR KRALI

10

FAKAT BAYAN BANA İFTİRA ATILAR. BEN ÇALMADIM. BUNU İSPAT TA EDEMİYORUM..

BEN ONU BU NU ANLAMAM.. YA KIRAMI VERİRSİN...

.. YAHUTTA İSTE BÖYLE CEHENNEM OLUR GİDERSİN.. HINZIR KARI.. ÜSTE.. LİK HİZMETİNİ DE GÖRDÜRÜR BÜ..

EYET.. SORDUĞUNUZ KADINI KAPI DIŞARI ETTİM.. KIRAMI VERMEDİ..

ANLIYORUM.. ACABA NEREYE GİTTİ?

NE BİLEYİM BEN? AMA ÇOK SORDUM! BEN HİRSİZ KADINLARIN ARKADAŞLARIYLA KONUŞAMAM HAYDİ GÜLE..

PERİ PEKİ BAYAN.. SİNİRLENMEYİN.. HOŞÇA KALINIZ

APTULLAH, MARIYI MU HAKKAK BULMAMIZ LAZIM.. BELKİ KIZ ÜMİTSİZLİĞE VE KÖTÜ DURUMA DÜŞER

İŞİMDEN OLDUM. PARASIZ KALDIM. ŞİMDİ BEN NE YAPACAĞIM? NEREDE YATACAĞIM?

MARI SENİNLE İNCİ İŞİ HAKKINDA KONUŞMAK İSTİYORUM. BENİ BUL.. HEPSİ BU MU?

EYET.. BUNU GAZETE NİZİN EN GÖRÜ NÜR YERİNE BASINIZ..

BUNU GAZETEDE GÖRÜR MÜ ACABA

HERGÜN OKUDUĞU GAZETE... İŞ BULMAK İÇİN İLAN SAHIFASINA GÖZ GEZDİRİR BELKİ..

BİR SÜRÜ İŞ İLANI... NE İŞE YARAR.. TABİ? HER SİYİ HAL KÂĞIDI İSTİYECEKLER. O DA BENDE YOK..

BU İLANI RADYODA YAYINLAR MISINIZ?

HAY HAY! ÖĞLEDEN SONRAKİ YAYINLARIMIZDA..

SAYIN DİNLEYİCİLER ŞİMDİ SİZE ÖZEL BİR İLAN OKUYORUM.. MARI SENİNLE İNCİ İŞİ HAKKINDA KONUŞMAK...

... İSTİYORUM.. BENİ BUL.. ŞİMDİ BİR DİĞER İLANA GEÇİYORUM..

ROMAN İLANI MIDIR NEDİR? HAYAT NE GARİP.. BU İLAN BANA BAŞIMDAN GEÇENLERİ HATIRLATIYOR.. İOF ALLAHIM NE SIKILIYORUM..

AR

BİNBİR ROMAN

10

NAT PINKERTON

STARLOKLARDAN
NEMNUN DEĞİL-
SİNİZ DEĞİLMI?
BİLMEK ÇOK
PARA VERİYOR-
LAR, AMA PEK CAN
SİKINTISI KİŞE-
LER... SONRA SİR
KÜPÜNE BENZİYORLAR...
BİR ŞEYDEN KORKUYOR
GİBİLER.

BU GECE GİZ-
LİCE SAHİLE
ÇIKIP BENİM-
LE ŞEHİR GEZ-
MEK İSTERNİ-
SİNİZ?

İSTENEZ O-
LURMUYUM?
ANA BİLİYOK-
SUNUZKI İM-
KANSIZ!

HEY!
TUTUN, ÇO-
CUGU!

BİRİSİ DENİZE ATLADI
ÇOCUK!

KURTARIN ÇOCU-
GÜ KURTARIN!

ÇALIŞIYORUZ, AHA.
MRS. STARLOK DÖ-
NÜNCE HALİNİZ
HARAP HE-
ŞİRANIN!

AĞLANA, KÜÇÜK AMİRAL.
TUTTUN BEN SENİ. SEN
MUS ANCA ANA
SARILI

YAKA-
LADIN-
MI MÜS?

YAKA-
LADIM!

AH ŞAY, YAVRULU!
BİRŞEY OLDUNU
SANA?

DOKUNMA ÇOCUĞA!
ŞENİ...

KENDİNE GEL MÜS? YAKALA-
YIN ŞUNU! HENŞİREYİ ÖL-
DÜRE-
CEK!

KABAKAT BEN-
DE DEĞİL,

ARKASI VAR